

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiribotosani@yahoo.com

izvorultamaduiribotosani.iasi.mmb.ro

facebook.com/Biserica Izvorul Tamăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A

10 SEPTEMBRIE 2017

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 37 (709) † ANUL XIV

PUTEREA SFINTEI CRUCI

Sfânta Cruce este altarul de jertfă pe care S-a răstignit Mântuitorul nostru Iisus Hristos și pe care a sfințit-o cu Sfântul Său Sânge pentru răscumpărarea neamului omenesc. Crucea este mijlocitoarea preamării lui Hristos. Prin Sfânta Cruce s-a înlăturat vrăjmășia dintre oameni și a avut loc împăcarea lor cu Dumnezeu. Sfânta Cruce este semnul biruinței lui Hristos asupra morții și semnul Fiului Omului, care se va arăta pe cer la a doua venire a Domnului, puterea lui Dumnezeu pentru cei ce vor să se mântuiască, pecetea lui Dumnezeu asupra celor meniți să scape de la pierzanie. Prin moartea Sa, Mântuitorul nostru Iisus Hristos a biruit păcatul și moartea, iar prin Învierea Sa din morți a arătat slava Crucii ca fiind slavă a iubirii Sale jertfelnice, sfințitoare și de viață făcătoare. Prin Cruce a venit bucurie la toată lumea. Deci, Hristos a transformat crucea din instrument de ocară și de tortură în simbol al iubirii de viață făcătoare. Demonii se tem de Sfânta Cruce, pentru că iubirea smerită a lui Hristos Cel răstignit și înviat a biruit viclenia și răutatea lor. Prin urmare, noi nu înțelegem Crucea fără Hristos, și nici pe Hristos fără Sfânta Cruce. Crucea este nedespărțită de Hristos și Hristos este nedespărțit de Cruce. Când cinstim Sfânta Cruce, ne aducem aminte în primul rând de iubirea lui Hristos pentru noi, iubire mai tare decât moartea. Iubirea aceasta smerită este singura care dă viață și libertate. De aceea, Crucea este simbolul vieții trăite în iubire smerită, nu în iubire posesivă, ci în iubire jertfelnică, dăruitoare de sine, iubirea care dă viață, care creează comuniune, care iartă și care înalță, care recuperează și care reînnoiește. În Hristos Cel răstignit pe Cruce se vede iubirea Lui față de Dumnezeu Tatăl ca ascultare și față de oameni ca iertare, de aceea, înainte de a muri pe Cruce, Iisus a zis: „Părinte, iartă-le lor, că nu știi ce faci!”. Deci, iubirea smerită și milostivă mai tare decât moartea, se vede numai în Sfânta Cruce. Din acest motiv, noi creștinii așezăm Crucea și pe mormântul celor dragi având credința că iubirea lui Hristos Cel înviat din morți va învia din morți pe toți cei care cred în El. Desigur, toți oamenii vor învia din morți, dar cei care au crezut în El se vor bucura de Înviere ca de o comuniune de iubire și viață eternă cu El, în Împărăția Preasfintei Treimi, Care este simbolizată, de asemenea, prin semnul Sfintei Cruci. Să ne rugăm lui Hristos Cel răstignit și înviat să ne dăruiască bucuria Învierii Sale cuprinsă în Sfânta Cruce, să ne dăruiască puterea harului Său, pentru a trece prin toate greutățile și încercările; să ne dăruiască puterea de a ierta și de a ne pocăi, de a ne schimba și înnoi viața noastră, prin rugăciune intensă și prin faptele iubirii creștine. Numai astfel vom simți bucuria care vine prin cinstirea Sfintei Cruci și prin apropierea noastră de Hristos, mai ales prin împărtășirea noastră cu Hristos Cel răstignit și înviat prezent în Sfânta Euharistie și prin toate faptele cele bune pe care le săvârșim.

SFÂNTUL, STÂLPUL IUBIRII

Trăim o vreme a devalorizărilor. Cuvintele, altădată rostite cu putere, în gura noastră sunt aproape lipsite de orice substanță. Dacă Sfântului Apostol Pavel i s-au revelat, în al treilea cer, cuvinte de o asemenea însemnătate și putere încât oamenilor nu li se cade a le rosti, în vremea noastră parcă a dispărut orice sfială față de ele. Chiar având proprietatea sensului lor, totuși rostim cuvinte mari nepermis de des, ceea ce face ca ele să-și piardă mult din putere. Un exemplu este cuvântul **iubire**, pe care prea des îl rostim astăzi, și prea rar încercăm să-i trăim înțelesul. Căci într-adevăr, cine nu trăiește cuvintele, le rostește doar moarte. Au fost și sunt totuși oameni printre noi, de-ai noștri, care au vorbit puțin, dar ale căror cuvinte au atâta putere, încât pot învia un suflet pierdut. Îi numim **sfinți**, pentru că așa și sunt, fiindcă printre altele s-au străduit până la sânge să trăiască înțelesul cuvântului iubire. Sfântul nu este omul

jumătăților de măsură. El este conștient de diferența dintre iubire și iluzia autoprovocată a contrariului ei, a egoismului. El știe că starea euforică a împlinirii plăcerilor ni se prezintă ca un paradis, dar de fapt împiedică cel mai mult în a ajunge la Dumnezeu, în Care se află cu adevărat Raiul. Sfântul se nevoiește și primește de la Dumnezeu puterea de a se nevoi și mai mult, și anume tocmai

împotriva ispitei de a urma acel drum alunecos al împlinirii ispitelor lumești. El se luptă în fiecare ceas cu sinele său, căutând și reușind să-l ridice din mrejele egoismului spre înălțimile curate ale jertfei, unde se întâlnește cu iubirea. Așa ajunge la o înălțime unde iubirea este neatinsă de orice amestec lumesc, iar asta i se citește în ochi. În toate împrejurările vieții, sfântul este mereu plin de o bucurie interioară de nedescris. Viața și iubirea ajung să se întrepătrundă, viața adevărată este întreținută prin dragoste. Ca și privirea, cuvintele sfântului sunt pline de putere, fiindcă el le-a trăit înțelesul, precum cuvintele închinare iubirii de către Sfântul Apostol Pavel, cuvinte zguduitoare, de foc. Sfântul este un stâlp al iubirii în mijlocul unei învălmășeli de confuzie, de eroare. El stă drept în șuvoiul vremurilor, dând puterea celor care-l văd și ascultă să se facă și ei asemenea lui, dacă vor. Trebuie doar să înțelegem că, prin consolidarea propriului egoism, prin goana noastră după plăceri, nu vom ajunge niciodată unde credem, și atunci, prin rugăciunile sfinților care aduc asupra noastră puterea lui Dumnezeu, vom putea începe să trăim cu adevărat. Să știm nu numai ce înseamnă cuvântul iubire, ci să și iubim. „Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt” (1 Pet. 1, 16).

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ

Întrebare: Ce este ținerea de minte a răului?

Răspuns: Ținerea de minte a răului este o patimă atotpierzătoare, pe care Sfântul Ioan Scărarul o numește „otrava sufletului și caria minții, păcatul îndelungat și fărădelegea cea neadormită”. Patima aceasta păstrează în amintirea noastră răul pe care ni l-a făcut în chip real sau închipuit vreun semen de-al nostru și ne îndeamnă la răzbunare. Așa cum ne învață înțeleptul Solomon: „Cel care ține minte răul se îndreaptă spre moartea duhovnicească, pentru că este călcător al legii dumnezeiești, al legii iubirii” (Pilde 12, 28; 21, 24). Sfinții Părinți spun că ținerea de minte a răului se naște din mânie, și aceasta iarăși din egoism și ură. De aceea, cel care dobândește smerenia și iubirea se izbăvește de mânie. Și cel care se izbăvește de mânie, ucide ținerea de minte a răului. Și toți trebuie s-o ucidem, dacă viețuiește înlăuntrul nostru, altfel nu vom afla milă de la Dumnezeu. Se spune în Sfânta Scriptură: „Cel care se răzbună, de la Domnul va afla pedeapsă și păcatele lui le va ține minte. Iartă nedreptatea aproapelui tău și, atunci când te vei ruga tu, ți se vor ierta păcatele. Omul care ține mânie asupra omului, cum poate să ceară de la Dumnezeu vindecare? De omul cel asemenea lui nu-i este milă și pentru păcatele sale nu se roagă. El, fiind trup, ține mânie, și cine va curăți păcatele lui? Adu-ți aminte de porunci și de așezământul de lege al celui Preaînalt și nu te mânia pe aproapele, iertându-i lui neștiința” (Isus Sirah 28, 1-7).

Întrebare: Trebuie să-i aducem pe copiii mici în biserică?

Răspuns: Sfintele lăcașuri unde se săvârșesc Dumnezeieștile Taine și toate slujbele de sfințire sunt prin excelență locurile prezenței lui Dumnezeu și ale împărțirii harismelor Lui. În ceasurile sfintelor slujbe, fiecare biserică pământească devine cortul ceresc al comuniunii oamenilor cu Dumnezeu și cu sfinții Săi. Așadar, trebuie să-i aducem pe copiii mici la Biserică, pentru că, cu toate că nu înțeleg ce se întâmplă exact în aceasta, în chip necunoscut și tainic, se umplu de har, se sfințesc și se îndumnezeiesc, mai ales când se hrănesc cu Preacuratul Trup și Sânge al lui Hristos. Să nu uităm că, așa cum spune Sfântul Ioan Gură de Aur, „Biserica este temelia virtuții și școala vieții duhovnicești”.

Întrebare: De ce necazurile vin și la oamenii răi și la cei buni?

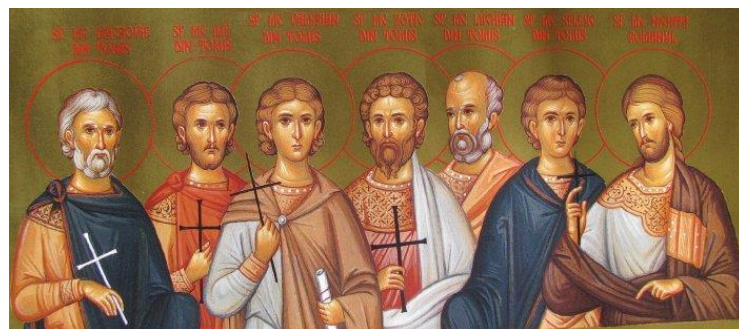
Răspuns: Vedeți cât strălucește aurul curat, și cât de scump se vinde? N-a fost însă așa de la început! A fost îngropat în noroi și amestecat cu metale ieftine. În această stare îl scot oamenii din pământ și-l prelucrează aruncându-l în foc. Acolo toate „suplimentele” sunt arse și se despart de aur, care rămâne curat și strălucitor. Orice om, oricât de bun ar fi, se aseamănă cu aurul necurat și neprelucrat. În sufletele noastre ale tuturor există ceva bun prin harul lui Dumnezeu. Acest lucru bun însă, acest aur înțelegător, este de obicei cufundat înlăuntrul mocirlei păcatului și amestecat cu lucruri, cuvinte și cugete neplăcute lui Dumnezeu. Singuri nu putem să ne curățim sufletele noastre de orice rău și să lăsăm în acestea doar aurul bunătății, evlaviei și virtuții. Așadar, ceea ce nu putem să facem noi, săvârșește Atotînțeleptul Dumnezeu: ne curăță de patimi în focul suferințelor. (va urma)

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 13 septembrie	17 ⁰⁰	Vecernie la Biserica „Ziua Crucii”
Joi 14 septembrie	7 ⁰⁰ - 10 ³⁰	Utrenia (se scoate crucea de busuioc) Sfânta Liturghie
Vineri 15 septembrie	17 ⁰⁰	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă 16 septembrie	7 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Sf. Liturghie, pomenirea morților Vecernie
Duminică 17 septembrie	7 ⁰⁰ 11 ⁰⁰ 18 ⁰⁰	Utrenia și Sfânta Liturghie Program de bibliotecă Vecernie

SFINȚII MUCENICI DIN DOBROGEA

Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian

Sfântul Sfințit Mucenic Gordian și Sfinții Mucenici Macrobie, Ilie, Valerian, Zotic, Seleuc și Lucian, au pățit între anii 323-324, în timpul persecuției împăratului Liciniu. Sfinții Macrobiu și Gordian erau doi tineri de prin părțile Asiei Mici, unul era din Paflagonia, iar celalalt din Capadocia. Amândoi slujeau la curtea împăratului Liciniu. Dar, într-o zi aflându-se că sunt creștini, au fost exilați în Scythia Minor, la Tomis. Aici a avut loc judecarea și execuția Sfinților Zotic, Lucian și Ilie, care în final au și fost decapitați pentru faptul că au refuzat să se lepede de credința creștină. La aceasta au fost nevoiți să asiste și cei doi sfinți exilați de Liciniu. Ulterior, Macrobiu și Gordian au primit și ei mucenicia, fiind condamnați la moarte prin ardere în foc. Ultimul dintre ei, Sfântul Mucenic Valerian, a murit plângând pe mormintele fraților săi de credință.

Cei trei prieteni

Se povestește că un om a fost acuzat, odată, de o faptă pe care n-o făcuse. Pentru a scăpa de pedeapsă, cineva trebuia să depună mărturie că omul acesta este nevinovat. S-a dus el la cei trei prieteni pe care îi avea și i-a rugat ca, a doua zi, să meargă împreună cu el la judecător și să-l scape astfel de pedeapsă. A doua zi, primul prieten s-a scuzat că nu mai poate veni. Al doilea l-a urmat până la ușa tribunalului, însă acolo s-a răzgândit și a făcut cale întoarsă. Cel de-al treilea prieten, pe care omul contase cel mai puțin, a intrat, a depus mărturie pentru el și l-a salvat, redându-i astfel libertatea. La fel se întâmplă cu fiecare dintre noi. Cei trei prieteni pe care îi avem în viață și care ar putea vorbi despre noi, așa cum suntem cu adevărat, sunt: *averea noastră, rudele noastre* și toate *faptele bune* pe care le-am făcut. Însă, când murim, realizările noastre, fie ele cât de mari, rămân aici, fără să ne ajute cu ceva. Rudele ne urmează până la groapă, dar rămân și ele tot aici, în lumea aceasta. Doar faptele noastre bune, cel de-al treilea prieten, sunt cele ce ne urmează și dincolo de moarte, arătându-l lui Dumnezeu adevărul despre sufletul nostru. De aceea, valoarea unui om este dată de faptele bune pe care le-a făcut în viață.

PAROH: Preot Ioan Alupoaii † Telefon: 0745 497143 † Contul parohiei - BANCPOST: RO32 BPOS 0700 6196 114 RON 01

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.

